

Ihasalu ja Neeme küla ajaleht

Oma Poolsaar

4/2007

Ilmub 4 x aastas

hind 15.-

SELLES NUMBRIS:

AJALUGU – Ihasalu kabel	lk 2-3
POOLSAAR TÄNA JA HOMME	lk 4-5
PERSOON – Vaike Hell ehk Korstna Vaike	lk 6-7
KOOLIELU – Valge Maja uudised	lk 8
VAATA ENDA SISSE – Jõulud iseenda leidmiseks?	lk 9
KUULUTUSED	lk 10
KASULIKUD SOOVITUSED – Maitsvad jõulud!	lk 11
NATUKE NALJA – jätkuvad Siisikese lood... ..	lk 12

Lisana: Lasteleht OPS!

Üks aasta on jälle seljataha jäämas. Neeme Naiste Rannavalve Selts on kokku võtmas oma esimest tegusat aastat, millest oleme ise rõõmu tundnud ja saanud osa ka külaelanikud. Me usume, et kindlasti rõõmustab teid ajaleht "Oma Poolsaar". Tore ja vahetu on meenutus kohtumisest kalameister Koržetsiga, perepäev emadepäeva raames, kinobuss Neemes ja palju muud head, mis on toonud külaellu erksust ja uudsust. Kõik see aga sai ja saab teoks ainult siis, kui rahvas toetab meid oma osavõtlikkuse ja kaasalöömisega. Me tahaksime tänada kõiki, kes meid on aidanud ajalehe väljaandmisel oma toredate artiklitega täiendamaks ja mitmekesistamaks meie väljaannet. Suured tänud Neeme kauplusele, kes meeleldi on aidanud kaasa ajalehe realiseerimisel. Tänud Wana Kala kõrtsile, kus seltsil on võimalik oma ideid ellu viia. Aitäh Neeme Rahvamajale, kellega koostöö loodetavasti sujub ka järgnevatel aastatel viljakalt. Suured tänud Neeme Merekultuuri Seltsile, kes samuti on sirutanud abistava käe meie ürituste korraldamisel. Hoidkem oma küla kaunina ja puhtana! Hoidkem ja austagem üksteist! Aidakem abivajajaid! Palju jõudu ja tervist kõigile!

Lugupidamisega,
Neeme Naiste Rannavalve Selts

Ihasalu kabel

Ihasalu ja Neeme külade elanikud teavad erinevaid legende Ihasalu kabelist. Toon ära mõned varem kirja pandud näited.

1926-ndal aastal Neeme kooli õpetaja **J. Grünthali** poolt kirja panduna: *"Ihasalu küla on olnud natuke rohkem ida pool, kus veel praegu mitmed aherwaremed mulla all näha on. Ühes sellega on ka küla juures olnud kabel kasetohust katttega ja kabeli juures surnuaed, mille üks aia osa mere poolt küljest veel järel on, aga surnuaed ise on praegu põlluks ja kabel on ära põlenud; haudade kohad metsa all on veel waewalt tunda ja on surnud maetud ridastikku. Endine Ihasalu küla on nõnda ära hävinenud, et, nagu rahvas oma kuulduse järel teab rääkida, Rootsi sõja ajal, aga misuguse nimelt, seda ei tea keegi, ja on omad väed, - et waenlasele mitte warandust ega inimesi jätta, küla ümber piiranud, põlema pannud, inimesi merde ajanud ja praegu nimetatakse ühte kohta Ihasalu küla all merde ajamise kohaks ja tulewad seal ümbruses mõnele ette õudseid ilmutuseid. Sellel korral põles ka kabel ära"*.

30-ndatel aastatel jutustas Ihasalu küla elanik **August Pertmann**, et Põhjasõja aastail on venelased Ihasalu kabeli koos sinna varjunud inimestega maha põletanud, osa külaelanikest aga merre ajanud ja uputanud.

Kaasaegseid dokumentaalseid teateid kabeli olemasolust on teada väga vähe, aga õnneks neid siiski on. Nimelt on kabel märgitud Rootsi-aja lõpus tehtud kaartidel ja nende juurde kuuluvates seletustes. Juuresoleval kaardil (1689) on näha kabel ja selle juurede kuuluv piiritletud maalapp, mille kohta on öeldud, et see on vana söötis põllumaa. Hilisematel kaartidel ja rahvasuus teatakse seda kohta kui kabeliaed. Praeguseks on selle aia merepoolses küljes kiviaia varem näha u. 150 meetri ulatuses.

Kabeliaeda ei saa ilmselt pidada vanaks surnuaiaks eelkõige tema suure pindala tõttu (u. 3 hektarit). Ka on teda juuresoleval kaardil nimetatud endiseks põllumaaks. Kiviaiaga piiritletud ala võis olla

vana küla või kabeliga seotud põllumaa. Nimetatud kaardil puudub märge surnuaia olemasolu kohta. Siiski on ilmselt surnuaed seal olemas olnud. Seda kinnitavad nii erinevatel aegadel leitud rohkearvulised inimluud kui ka pärimused. Rootsiaegsel kaardil pole surnuaeda ilmselt selle pärast, et 17. sajandil olid kirikuvõimud seisukohal, et külasurnuaedadesse matmine tuleb lõpetada ja kampaania korras toimus nende likvideerimine. Ilmselt asus surnuaed kabeliaiaist lõuna pool. Samuti on võimalus, et nad on erinevatel aegadel osaliselt kattunud. Suure tõenäosusega maeti ka 1710. aasta katku ohvrid kabeli juurde. Ohvriteks olid aga valdav osa kohalikest elanikest.

Seoses surnuaiaga juhtus mõned aastad tagasi selline piinlik lugu, et mõned mehed otsustasid iseseisvalt ajalugu uurima hakata ja kaevasidki kuuldavasti välja inimluud. Augud jäeti lahti ja hiljem avanes seal võigas vaatepilt, kus inimese selgroog augu servast välja turritas. Kohale tulnud muinsuskaitseinspektor selle ka fikseeris ja see on üheks põhjuseks, miks on algatatud selle ala muinsuskaitse alla võtmine. Selline hoolimatus esivanemate säilmete suhtes on kindlasti hukkamõistu väärt. Pärast Põhjasõda (siinmail 1700-1710) kabelit enam pole. Kas tema lõpp kujunes nii dramaatiliseks, nagu räägivad legendid, pole teada. Tihti ladestuvad legendides erinevatel aegadel juhtunud sündmused. Nii ei saa seostada Põhjasõja sündmusi vana Ihasalu küla kolimisega praegusesse asukohta, kuna enne seda sõda oli küla juba praeguses asukohas. Küll võis külaelanike kiusamine toimuda näiteks juba Liivi sõja ajal, mil sellised meetodid olid väga tavalised. Kabeli vastas meres olevat sügavikku nimetatakse Vanaküla Hauaks. Ka on täiesti võimalik, et kabel mitmeid kordi hävines ja uuesti ehitati. Huvitav on see, et veel 150 aastat hiljem on kabeli endine asukoht (*capellenstelle*) kaardil täpselt ära märgitud. Väidetavalt olid varem näha veel eelmise sajandi 30. aastatel.

Nüüd, kus kabeli lõpust on räägitud, on sobiv aeg arutleda kabeli algusaegade üle. Mingeid kindlaid andmeid

kabeli rajamise ajast praegu teada pole. Küll on teada, et keskajal leidis Eestimaal rohkesti kabeleid, mis enamuse oli rajatud enne reformatiooni katoliku ajal, ehk enne 16. sajandit. Rootsi ajal on uusi kabeleid rajatud suhteliselt vähe. Uus kabelite rajamise laine algas 18. sajandil. Tolleaegsete kaartide pealt on näha, et peaaegu iga poolsaare tipus oli kabel, sh. Neemes.

Suure tõenäosusega võib Ihasalu kabelit pidada juba keskajal rajatuks, mida kinnitavad üksikud juhuleiud ja ka pärimused. Kaberneemes ja hiljem Rootsis elanud kodu-uurija väitis, et Ihasalu oli juba muinasajal põhjarannikul laialdase kuulsusega kultusepaik, kus eha ajal ohverdamas käidi. Arvata on, et sellised legendid tulenesid asjaolust, et keskajal rajatud ristiusu kabelid muutusid kohalike elanike seas populaarseteks kultusepaikadeks, kus vana tava järgi riitusi peeti ja kuhu ohvriande toodi. Kabeli populaarsusest räägib ka tõik, et veel Rootsi aja lõpul lähtusid kabeli juurest teed ümberkaudsetesse kaugematesse küladesse.

Huvitav on kabeli paiknemise koht. Nimelt asus kabel vahetult mere ääres madala kalda peal. Kaardi pealt on näha, et mere suhtes nii madalal ei asunud siis veel kohalikes küldes ükski talu. Ihasalu ja Neeme külade talud asetsesid ainult klindi peal kõrgemates kohtades, kuna meretase oli maa suhtes kõrgem ja madalatel kohtadel olid ülejuttused sagedased. See on seda kummalisem, et paarisaja meetri kaugusel edela suunas on märkimisväärselt kõrgemad künkad. Tundub, et kabel on sellele kohale ehitatud justkui taotluslikult. Kabelid ehitati väga tihti kohtadele, millel olid mingi sündmusega seotud tähendus.

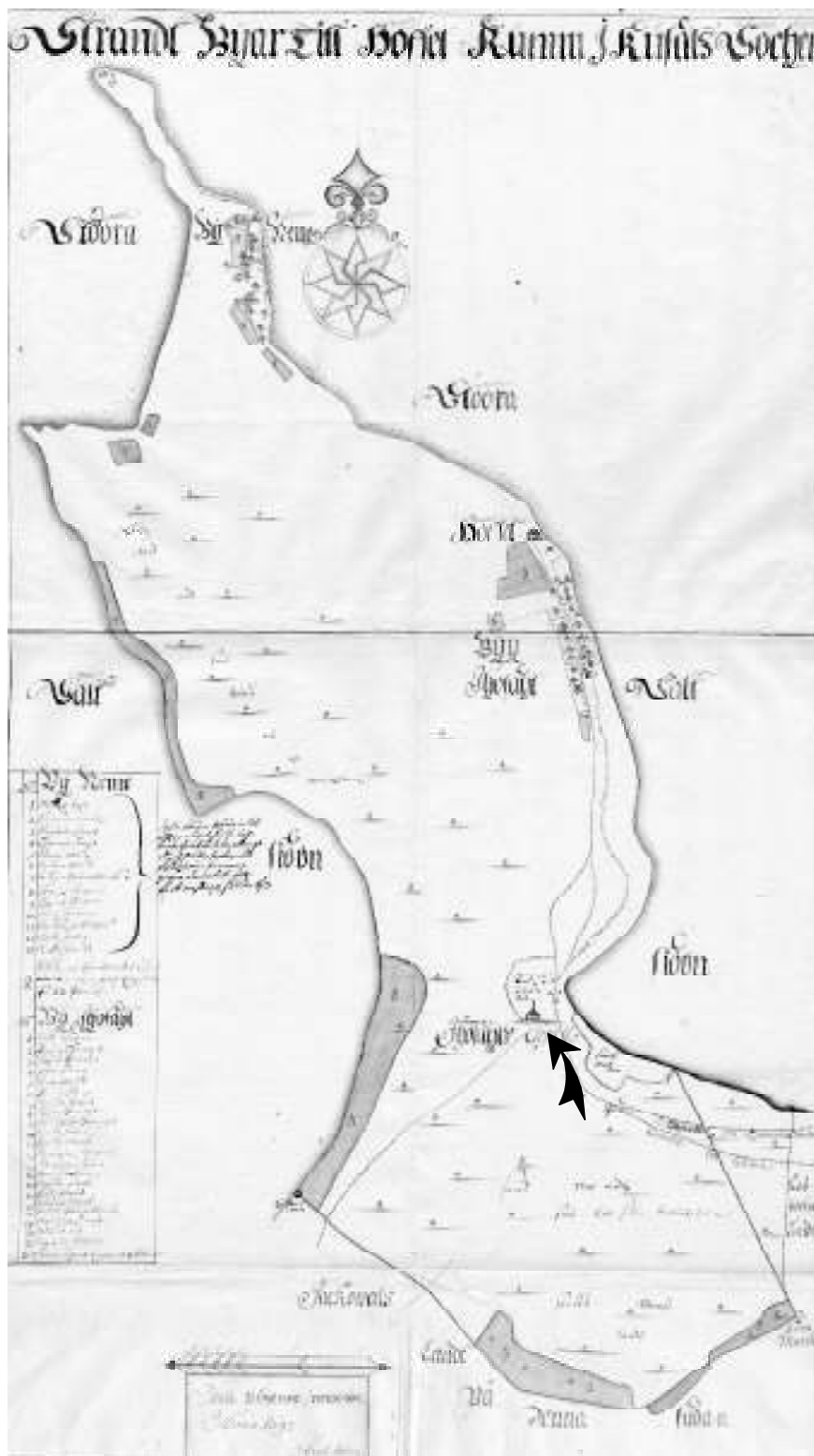
Kabel võidi rajada sinna näiteks elanike merre ajamise mälestuseks. Samas on ajaloost teada veel üks siinkandis juhtunud sündmus või legend. Nimelt, kui Rootsist pärit pühakut Birgittat hakati *kanoniseerima* (pühakuks tunnistama), kirjutati 1375. aastal üles tema tähtsaimad imeteod. Muuhulgas üks juhtum ka Eestimaalt. Kolm rootslasest kalurit olid kalastamas kui torm nad Kaberla

(Cabris) juures randa paiskas. Seal võtsid 13 paganast eestlast nad kinni ja otsustasid kalurid uputada. Esimesele rootslasele seoti kivi jalgade külge ja visati vette. Suures hädas hüüdis mees Birgittat appi. Selle peale tõusis mees justkui imeväel vee peale. Imestunud eestlased lasid mehed selle peale minema. Siinkandis oli sel ajal ainuke põlisküla juba 1241. aastal mainitud Kaberla. Ilmselt peegeldas nimetatud sündmus kohalike põliselanike vastuseisu rannakülade asutamisele uute isandate poolt. Ka langeb Ihasalu küla asutamine Tallinna komtuuri poolt ajalisel mainitud sündmustega märkimisväärselt kokku.

Kaardile vaadates selgub, et lähim rand Kaberlale oligi praegune Kaberneeme laht, mille kaldal asus ka hiljem kabel. Kuna see legend juba tollel ajal nii palju kuulsust pälvis, oleks see kabeli püstitamiseks igati sobiv põhjus. Arvestades meeste rahvust on huvitav ka asjaolu, et kabelist paarisaja meetri kaugusel asunud praegune poolsaar kannab Rootsikari nime.

Mõtteid kunagise kabeli asukoha ala korrastada on küla vahel liikunud juba mitu aastat. Nagu eelpool sai mainitud, on algatatud ka selle ala muinsuskaitse alla võtmine. Kuid liigub ka teisi huvitavaid mõtteid. Mõned read Jõelähtme koguduse õpetaja **Margus Kirjal** :

“Mõned kuud tagasi tekkis kahe volikogu komisjoni ühisel koosolekul mõte taastada Ihasalu surnuaed koos kabeliga. Nii saaks taastada midagi, mis on kunagi olemas olnud - äratada ellu ajalugu -, ja valla idapoolne rahvas (siis Ihasalu ja Kaberneeme poolsaare elanikud) võiksid taas lähedasi süngitada päris oma surnuaiale. See mõte tundus häa paljudele koosolekul viibijaile ning nüüd on ta võimaliku tulevikuvariandina arutlusel ka surnuaedade töögruppis. Hetkel on see kõik veel idee, mille üle tuleb mõtteid vahetada, mida tuleb arendada. Mu isikliku arusaama kohaselt võiks uus kalmistu tulla vana kabeliaia sisse või selle vahetusse lähe-

dusse, et siis ka aastasadu pühaks peetud paika kaitsta, esile tuua ja väärtustada. Siis võiks täita ka kohaliku elu roonikas selle lehe, mis 18. sajandi alul pidi tühjaks jääma, ja sinna võiks

kirjutada, et Ihasalus on taas surnuaed ja kabel”.

Tundub väga väärikas mõte ja minu arust väärriks kohalike elanike toetust!

Janek Šafranovski

Tunne oma naabreid... Ihasalus

Oli ilus lumine pühapäeva-hommik, kui kohtusime Triinuga Ihasalu küla lõunapoolses otsas, et minna küsitlema oma järgmisi „ohvreid”. Olime nimelt nõuks võtnud, et järgmised uued naabrid, kellega tutvuda, elavad justnimelt Ihasalu uuselamurajoonis. Kuna seal mitmed majad alles algusjärgus on ning ilmad juba suisa talvised, arvasime, et eriti paljudega kohtuda ei õnnestu. Aga meie õnneks ei osutunud see kartus tõeks.

Esimene kohtumine toimus suisa teeristil, kus Triin juba vestlust arendas, kui mina alles oma sõiduriista parkisin. Selgus, et esimene kõnetatu oli siiski Neeme piiridesse jäävalt uuselamukrundilt. Peale lühikest vestlust, kus põhiteemaks olid naabrite nõusolekud ehitamiseks ja ligipääsuteede loomiseks kasutamiseks, soovis härra meile edu ja lahkus džiibi rattaid jääl keerutades. Meie aga seadsime sammud rajooni tagumisse nurka. Selles kogumis on kerkimas umbes kümnekond maja, aga Ihasalus on uusi elamuid ka üksikult siia-sinna vanade vahele tipitud ning kuuldavasti pidi sügavamale metsa sisse veel

üht suuremat rajooni rajatama. Üks härra tundiski muret, et tahtis osta ära ümberkaudseid krunte ja lausa metsa, et tagada privaatsemat elukeskkonda, aga paraku oli temast ette jõutud. Samuti kuulub planeeritav Laheranna elamupiirkond Ihasalu piiridesse. Kui vaadata Ihasalu küla kodulehekülge internetis (muide, väga sisukas lehekülg!), selgub kurb tõsiasi, et Ihasalus on umbkaudu sada kinnistuomanikku, kuid sissekirjutust omab vaid kümnekond inimest. Ilmselgelt on see ju suureks takistuseks küla arenemisele. Küsitlesime meiegi, kas uued elanikud plaanivad sisse kirjutada ja enamuse seda ka arvas. Üks noor ema, kes muidu väga kiitis siinset õhkkonda ning oli huvitatud ka seltsielust ja kõigest kohalikust, väitis, et siia sisse ta ei kavatsenud kirjutada, sest käärivad Tallinna ja Jõelähtme valla sünni-, laste- ja muude toetuste vahel on kohutavalt suured. Arusaadav, sest noorel alles omaette alustaval perel, kellel liiatigi majaehitus käsil, on iga kroon või selle puudumine teravalt tunda. Selle koha pealt peaks meie vallavalitsus küll hooliga mõtlema, sest justnimelt need noored töövõimelised ja lapsed kasvavad pered oleks meie valla

arengule vajalikuks lülilik. Küsitletute hulgas oli vaid üks vanem abielupaar, kel lapsed juba suured. Ülejäänutel oli kõigil lapsi, valdavalt just lasteaiaaegalisi. Suuremateks probleemideks olid, nagu ikka, teed, veevarustus, valgustus. Viimasel juhul toodi puuduseks just seda, et olemasolev külavalgustus asub vaid ühes külaotsas, lõunapoolne osa on aga kottpime. Ometi on just sissesõit külla auklik ja käämuline ning valgustus oleks hädavajalik. Lõpetuseks veel üks tähelepanek – väga mitmed uuelanikest Ihasalus jätsid mulje, et nad pole Neemes käinud ega tea midagi meil pakutavast. Eks see ole kivi nii nende, kui ka neemekate kappasaaeda. Üritasime paari sõnaga reklaamida, mida pakkuda on, kuid ka nemad ise võiks võtta ette näiteks nädalavahetusel või jõulude ajal jalutuskäigu või automatkakese oma lähinaabrite juurde. Loomulikult võiks ka kõik Neeme asutused ennast reklaamida, kasvõi Oma Poolsaare järgmises numbris. Toimetuse võtab rõõmuga vastu ja avaldab kõik huvitavad kaastööd, mida võib saata nii meilitsi kui ka libistada suurde punasesse postkasti Neeme poe seinal.

Registreeri ennast Jõelähtme valla elanikuks!

Kallis Neeme ja Ihasalu küla elanik, kes sa pole veel registreerinud end Jõelähtme valla elanikuks, siis nüüd on viimane aeg seda teha! Üksikisiku tulumaks moodustab valla eelarvest enam kui 60% ja järgmise eelarveaasta jooksul laekub vallale vaid nende isikute tulumaks, kes 1. jaanuari seisuga on valla kodanikud. Detsembris on seega veel võimalus anda oma panus valla ja koduküla arenguks. Suuremateks investeeringuteks meie poolsaarel oli 2007. aastal ligi 400 000.- maksma läinud Neeme küla tänavavalgustus,

järgmisesse aastasse on planeeritud ligi 5 miljonit uue lasteaia valmimiseks.

Lisaks loosib Jõelähtme Vallavalitsus kuni 31. detsembrini end Jõelähtme valla kodanikuks registreerinute vahel välja kaks nädalalõpu paketti kahele kodumaises spaas ja viis tasuta hooajapääset Loo spordihoone ujulasse. Iga detsembrikuus Jõelähtme valla elanikuks registreerunu saab meene.

Täpsem info valla kodulehel www.joelahtme.ee või telefonil 60 54 887.

Terje Lindau-Kuum

Kadri Prants

Võtke arusaamisega vastu väikesed Unicefi saadikud, kes müütavad Teile heategevusprojekti raames imeilusaid jõulukaarte, et saaksite meeles pidada oma lähedasi ja sõpru, ühtlasi aga endale teadmise kinkida, et ostsite midagi, millest on rõõmu mitmeti. Kaart koos ümbrikuga maksab ainult 7 krooni, sealt saab laps 1.40 (20%) taskurahaks ja muu läheb õnnetumate Eesti laste toetusprojektideks. Viimase hetke jõulukaarte ja nipet-näpet kingitusi (väga ilusad küünlad!) saab ööl ja päeval ka õp. Tiina käest, heategevuse jaoks olen alati kodus, tulge ja koputage või helistage 6083740 (kool) või 56618528 (mob õhtuti).

Külaelanike jõulusoovid...

Jõulud on soovide aeg ja seetõttu saigi küsitud, mida Neeme külas soovitakse...

- Soovin vaikset lumesadu imeliste jõulutulede valguses ning ennekoike aega. (Kadri P.)

- Kõige suurem soov JÕULUVANALE oleks, et Neeme külas tegutsevad seltsid, mis puudutavad kultuuri, tegutsesid ikka koostöös. Praegu on tunne, nagu meil oleks mitu Eestit. Igaüks on omaette tark ja kindel see, et rahvamaja üritustest osa ei tohi võtta. See on kohe nii suur mure, kes teab, kas mahub JÕULUMEHE kottigi. Uskuge, kõigil oleks kergem, kui kasvõi paar korda koos omi asju arutame. Parimate koostöö soovidega. (Marika K.)

- Minu soov on: OLLA ÕNNELIK. Selleks on iga kord ja igas olukorras vaja erinevat - vahel õnne, vahel tervist, vahel raha, vahel aega, vahel mõistmist, vahel mõistust, vahel kavalust, vahel kannatlikkust, vahel diplomaatsust, vahel üksinda olemist, vahel sõpra, vahel oskust mõista, et just praegu ma ju olen õnnelik. Ja et seda hetke siis maha ei magaks - oodates koguaeg midagi, mis peaks alles ees olema... ja kunagi ehk kätte jõudma... vist...??? Soovin seda endale, oma perele ja kõigile toredatele inimestele. (Maris L.)

- Jõulusära te kodusse tulgu, õnn kogu aasta kaaslaseks olgu! (Urve M.)

- Palju, palju lund! (Tiina K.)

- Soovin, et inimesed oleksid üksteise vastu sallivamad ja mõistvamad. (Elvi H.)

- Soovin kraanaautot. (Ats 3 a)

- Soovin, et Jõuluvana tooks minule mobiiltelefoni ja sülearvuti. (Anna- Maria 6 a)

- Minu soov Jõuluvanale - Pikka lauda oma tuppa ja palju mänguasju ja et minu mereäär ja Riku haud oleks ilusam. (Trinity 6 a)

- Mina soovin, et Neeme inimesed jätaksid nii väikese ökoloogilise jalajälje kui võimalik ja tänan oma mõttekaaslast, kes vaevuvad vanapaberit ja joogitaarat koguma, komposti ja adruaga jändama, üle muru mitte käima (ATVga sõitma ammugi mitte) ja kõiki neid, kes teavad oma mätta otsas istudes, et mätta taga on teine mätas ja mäe taga järgmine mägi. Häid pühi, HEAD inimesed! (õp Tiina OV)

- Minu soov on, et koolimaja ees oleks suur kelgumägi ja Neeme külas oleks hästi palju värvilisi tulesid pühade ajal. (Laura 8a)

- Soovin, et kaubandusliku jõulu taha ei kaoks ära jõulu tegelik tähendus. (Liis)

- Lund ja jõulurahu. (Piret N.)

**Ilusaid jõule ja soovide täitumist,
Liis Leonidov**

SULO NEEMES

10.novembril käis Neemes Wana Kala Kõrtsus esmakordselt esinemas Sulo. Kui ukseid avanesid, hakkas rahvast kohale voolama - nii noori kui vanu, Neemest ja ka mujalt. Juba esimeste lauludega võttis rahvas Sulo omaks ja suutis ilusti ka tantsupõranda ära täita. Ei läinud kaua, kui baaris ei olnud enam võimalik letile ligi pääseda. Muusika oli elav, pea iga peoline sai endale pühendatud loo ja näis, et kõik jäid vägagi rahule.

Liis Leonidov

Neeme Naiste Rannavalve Selts 1-aastane!

2006. aasta novembrikuus toimunud Neeme Merekultuuri Seltsi jõulupeol tuli ka naistele idee teha oma selts – Neeme Naiste Rannavalve Selts. Kuigi meestel meie seltsi püsima jäämisesse palju usku ei olnud, sai 30. novembril selts juba 1-aastaseks!

Sellel tähtsal päeval sai korraldatud väike perepäev, mille raames käisime pealinnas trammiga

sõitmas. Kohvikuks maskeeritud tramm Pauliine sõidutas meid Kadriorgu, Koplisse ja Ülemistele. Kaks tundi trammisõitu õhtuses Tallinnas koos muusika ja suupistetega, oli mõnus vaheldus rahulikule külaelule. Kuna meie seltsil oli sünnipäev, kinkis Neeme Meeste Merekultuuri Selts ka kaks sümbolset ja humoorikat kingitust – päästerõngas, kuhu kirjutatud

NEEME NAISTE RANNAVALVE ning naabrivalve teemast haaratud plakat – RANNAVALVE PIIRKOND OMA POOLSAAR, NAINEN VALVAB. Kingitusi saab esialgu kaeda ka Wana Kala kõrtsus.

Trammisõidu lõppedes ootas buss, mis meid tagasi Neeme tõi. Meeleolukas õhtu jätkus kohalikus kõrtsus.

Terje Lindau-Kuum

Vaike Hell ehk Korstna Vaike

Seekord tahan lugejatele tutvustada oma suurepärasest naabrinaist Korstna Vaiket, keda ma sageli tema hea tervise, reipuse ja positiivse ellusuhtumise pärast imetlenud olen. Vaatamata oma küllalt kõrgele eale annab ta silmad ette nii mõnelegi endast poole nooremale inimesele. Nii jõudis ta ka sel suvel esimesena ujuma ja käis siis vapralt iga ilmaga tervelt kuu aega järjest ennast meres karastamas. Mina selliste tulemustega uhkustada ei saa. Kui ma ei taha naabrinaise kõrval häbisse jääda, siis jääb vaid üle loota, et võtan end järgmiseks suveks kokku.

Arvan, et ka teistel on temalt ja tema elutarkusest nii mõndagi õppida. Selleks seadsingi oma sammud Korstna talu poole ja püüan nüüd meie vestlust parimal moel (kõike ei jõua ega saagi kirja panna) edasi anda.

Räägi veidi oma lapsepõlvest. Kus sa sündisid ja kasvasid, milline oli sinu pere?

Sündisin 3. augustil 1926. aastal Tallinnas. Üles kasvasin Hiiul, kus meie perele oli antud kasutada raudteelaste maja. Isa oli mul eluaegne raudteetöölaine, kelle ülesandeks oli lähedal asuvas raudteedepoos veduritesse vett anda. Ema oli, nagu sel ajal tavaks, lastega kodus. Peres oli neli last: aasta vanem vend, mina koos kaksikõega ja noorem õde. Isa oli mul hingelt muusikamees. Ta laulis kirikukooris ja mängis mitut pilli. Vahel tuli pasunakooriproovist

ja läks kohe edasi viiuliproovi. Tihti harjutas orkester meil kodus, nii et kui ma koolist tulin, oli juba kaugel muusikat kuulda. Ka meid õega pandi kohe laulma ja esinema. Kuna pillid olid kallid, tuli isal neid ise teha ja parandada. Mäletan, et kui sakslased 1938. aastal ära läksid, kingiti isale puuraamiga klaver, mis oli kogu aeg häälest ära. Ta tegi siis klaverile uue metallraami, pani uued keeled ja häälestas ise klaveri ka ära. Mäletan ühiseid õhtuid pereringis, kus meid ühendasid laulud ja jumalasõna.

Kuidas kooliaeg möödus?

Kasvasin kristlikus perekonnas ja seepärast alustasin ma ka kooliteed Tallinnas Aia tänaval asuvas Ühendatud Usklike Koolis, mitte aga kodukohajärgses Hiiu koolis. Koolitee oli mul seega pikk, aga huvitav. Sõitsime õe ja vennaga iga päev rongiga Baltijaama, sealt edasi läksime jala läbi vanalinna, üle Raekoja platsi jne. Sellest on toredad mälestused. Mäletan veel kooli hümmi. (Vaike laulab lõbusa laulu usklikest.) Mäletan ka laulu, mida me algul koolis emadepäevaks õppisime ja nüüd igal sünnipäeval pereringis laulame. (Taas kõlab süntesaatori saatel südamlik laul.) Kui kooli direktor Dhal Rootsi emigreerus, saime küll uue direktori, kuid kool pandi sellegipoolet varsti kinni. Edasi õppisin paar aastat Hiiu koolis, mille lõpetamise järel pani isa mind majanduskooli õppima. See jäi mul lõpetamata, sest venelased tulid sisse. Sõja tõttu jäi sinu haridustee poolikuks. Mida oleksid sa tahtnud õppida?

Olen alati muusikat armastanud, see on mulle kodust sisse kasvanud. Juba koolis laulsin koos õega ja natuke mängisin ka pilli. Hiiu kooli orkestris mängisin mina kitarr ja õde mängis mandoliini. Kahjuks tuli aga keeruliste aegade tõttu hoopis midagi praktilist õppida. Nii õppisingi masinakirjutajaks ja hiljem veel kudujaks. Ega mul palju valida ei olnud, tuli leiba teenima hakata. Hiljem, pärast sõda, tahtsin veel muusikat õppima minna, aga siis olin juba abielus, elasin Tallinnast kaugel (mees saadeti Lihulasse rahvakohtunikuks) ning mees mind enam õppima ei lubanud. Sellele vaatamata olen oma elus palju laulnud. Lihulas elades tuli sealses rahvamajas igal peol esineda. Minu mees oli teadustaja ja mina laulsin

soolot. Kui tagasi Tallinnasse kolisime ja Maratis kudujana tööle hakkasin, läksin tehase ansamblisse laulma. Kallikormi ansambliga käisime isegi Riias ja Ventspilsis esinemas. Hiljem laulsin aastaid adventistide kiriku kooris. Nüüd laulan ainult kodus. Lasksin just tütrele, kes muusikaõpetajana töötab, endale lastelauliku saata, et lastelastele ja lastelastelastele laulda, kui nad külla tulevad. Nad ikka pahuvad, et ma neile laulaksin. Üks neist oli isegi lasteaias kasvatajale rääkinud, et tal on üks õõbik-vanaema. Seda õõbiku laulu olen ma lastele ikka laulnud. (Vaike laulab seda ka mulle.)

Selle unistuse, mis jäi sinul täitumata, on siis sinu lapsed ellu viinud. Räägi natuke oma lastest.

Mul on kolm last: kaks tütar ja poeg. Kaks vanemat last on lõpetanud Tallinna Konservatooriumi, noorem õppis aga hoopis Tartu Ülikoolis küberneetikas. Vanem tütar õppis alguses pisi-pedas (pedagoogilises koolis) muusikaõpetajaks ja hiljem lõpetas kaugõppes konservatooriumi koorijuhtimise eriala. Ta töötab praegu muusikaõpetajana. Poeg õppis konservatooriumis laulmist ja klaverimängu, aga ega ta õieti ühtegi pilli ei mängi ja praegu muusikaga ei tegele. Minu kadund mees Oskar mängis ikka päris korralikult viiulit, kuigi oli iseõppija.

Jõudsimegi sinu mehe Oskarini. Jutusta, kuidas te tutvusite ja sa siia elama tulid.

Minu õemes Mäevere Karl saadeti siia püügibrigadiriks. Ta elas Neemes seitse aastat ja ma käisin neil siin

külas. Nad suhtlesid Oskari ja tema naise Anniga, me saime kõik hästi läbi. Ükskord, kui olin linnas, tuli Oskar Hell (ta oli siis üksikukuks jäänud) uksest sisse ja küsis: „Kas sa tahad mulle naaneks tulla?” (‘Naane’ – ‘naine’ Neeme murrakus.) Ma küsisin poja käest, mis ta sellest arvab. Ta alguses ei tahtnud, et ma ta üksi jätan. Talle tuli aga paari päeva pärast sõjaväekutse ja minust sai Neeme küla elanik. Järgmisel aastal saab mul juba 40 aastat siin elatud.

Räägi, kuidas sa maaeluga harjusid, olid ju linnas kasvanud.

Maaeluga olin ma juba lapsena kokku puutumud, sest veetsin kõik oma suved Saaremaal isapoolsete vanavanemate juures. Neil oli Kaali järve ääres Rebase talu ja meid õega kutsuti ikka rebaseplikadeks, kuigi neiu põlvenimi oli meil Põllu. Vanaisal oli palju loomi ja me tegime igal suvel 17 hektaril heina, peksime rehte ja sidusime rukist.

Neemes oli sel ajal minu lapsepõlvemaaga võrreldes ikka päris mahajäänud elu. Inimesi oli siin vähe ja joodi kohutavalt. Mäletan, et õel oli hirm, et järsku saavad ka tema poistest siin joodikud. Me Oskariga elasime vaikselt, käisime tööl ja nädalavahetusel linnas jumalateenistusel.

Mis tööd sa siin tegid? Kellega suhtlesid?

Alguses olin kalatsehhis ja panin kalu karpidesse. Eks ma seal naistega ikka suhtlesin, ei ole kellegagi tülitsemud ega rielnud. Lähemalt käisin läbi Kõrtsi Lilli ja Uustalu Alviinega. Tema aitas mul ka mehe kalavõrke kuivama panna ja rannas paadil vastas käia. Tööd oli palju, aga eks meil sai ikka nalja ka. (Vaike räägib paar lõbusat lugu ja naerab.) Külapidudest jäin ma kõrvale, sest just sel ajal hakkasin tihedamalt linnas kirikus käima. Ka adventistide koguduses saab mul varsti 40 aastat täis. Hiljem sain endale majakavahi

ameti, siis olin omaette. 16 aastat käisin iga päev kaks korda majakas. Kui päike tõusis, läksin ja kustutasin tule ning kui päike loojus, panin tule põlema. See kõik oli väga tore. Kui palju imelisi päikesetõuse ja loojanguid sain näha! Olen kiindunud meresse, naudin nii meretuuli kui ka merelõhna.

Ütle nüüd lõpetuseks midagi Neemes elamise kohta, lihtsalt siinse elu kohta.

Neemes on ilus rahulik elada. Siin on aega mõtiskleda elu üle, merd vaadata, ujumas käia, lihtsalt jahutada. Kõik on siin võrratult ilus. Täna oma Taevast Isa selle eest, et ta on mind eluteel kandnud läbi murede ja rõõmude tänasesse päeva. Siin, väikeses armsas külas, meeldivate inimeste keskel, tahan ma veeta oma vanaduspõlve.

Lõpetuseks laulab Vaike mulle veel ühe armastuslaulu ja kingib oma aiast ühe lille.

Piret Lilienthal

Vaike koos Oskariga.

Valge Maja uudised

Sombust, mõtlemapanevat hinge-deaega hakkab tasapisi välja vahetama jõuluelevus. Tasub siiski ületada tagasi vaadata, enne kui uut ja huvitavat loota.

Sügisene koolivaheaeg lõppes esimese jääga porilompidel. Mardisantide küüned külmetasid tõeliselt, kui musta riietatud kollid lasteaias, poes ja tädi Asta juures keset päist päeva „Laske sisse!“ laulsid ja mõistatusi küsisid. Mudila mudilased reageerisid nii nagu pidigi – suure nutuga. Mardid ju sellepärast jooksevadki, et õnne majasse tuua ja oma olemusega kurjad vaimud eemale peletada. Lasteaialapsed usuvad muinasjutte, mitte päris elu ja hea, et nemadki. Vabatahtlike (loe: elukoolis käivate) mardisantide nägudel peegeldus õhtupimeduses pigem saamahimu kui rahvatraditsioonide austus. Aga käisid ka sandid, kel oli ehtne revüüprogramm valmis ja endal suur lõbu asja teha, no ja annid võeti kah vastu, aga nende särasilmad jätsid minu toanurka küll kuhjaga õnne. Aitüma, tulge tuleval ajal tagasi!

Vahepeal sadanud lumi jõudis kadripäeva moe-show'ks ära sulada ja laste pealehakkamist tuli kõvasti turgutada, et õpetaja Alina väljamõeldud meisterdamisõhtu valges majas rahvuslike käsitöömaterjalide peensustes ei kujuneks pimedal mänguväljakul porilooimiseks – seda rahutut noorust küll! Muide, kõik lapsevanemad ja ka külainimesed olid vägagi oodatud vaatama ja kaasa lööma, aga ainult mõni vilistlane ja muidugi lasteaias pere jõudis läbi paksu ja vedela kohale ja pani oma väikese öla õhtu õnnestumisele alla. Eks ole lihtsam pimeduse varjus „nalja“ teha ja aknasse piiluda kui pea ja käed tööle panna, nii et rahvariie papinukule selga saaks. Pigem ikka pori ja paugud, roikad ja *action*-mängude levelid! Pikapäevarühma lapsed pesid liumäe kord juba puhtaks, aga oi kuidas oleks vaja sinna mingisugust paremat jalaalust! Jääme aga jälle vallaisade head tahet ootama. 25. oktoobril nende

poolt kooli 110. juubeliks kingitud hiigeltelekas on väga väärtuslik õppevahend, aga see pole teadagi igal vahetunnil võtta ja vaadata. Koduski võiksite piirata, mida ja kui palju laps telekast või arvutist endasse ahmib ilma keskendumiseta, ilma mõtestamata.

26. november sai ka suure hurraaga tähistatud. Kodanikupäevast, mille tähendus vist enamusel täiskasvanuigi uduseks jääb, kujunes sedakorda terve kodanikunädal, sest esmakordselt kooli ajaloos tegid 4. ja 6. klassi õpilased ise raadiosaateid. Igal nädalapäeval oli oma saatejuht, kes andis vahetundidel sõna nii uudistele kui „laskis muusikat“. Raadiotiimi kuulusid Aleks Morozov, Taimar Kork, Kristian Klamas ja Sven-Eric Kõllo. Aire R Emmeli raadiopäev lõkkus haiguse tõttu jõuludele lähemale. Kuulsime nii Kodanikuminutit (õpetaja käsul vähemalt 1 min teavet teemal „kodanik“), Lapsesuud (I-II-III klassi laste küsitlemine), 4 pead üritasid leida lahendust õpilaste probleemidele (miks vahetunnid pole 45 min?) ja ikka jälle muusikat, nii et vana maja kajas. Küllastasime intervjuerimise eesmärgil ka Vallavalitsuse sotsiaalosakonda, kus saime teada nii mõndagi uut ja tõsist, eelkõige aga kogemuse, et kui mikrofonidiktofon nina ees, polegi lihtne loomulikuks jääda ja asjalikult oma mõtteid mõelda. Pr Merike Metstaki mõtte tera, et „küsitleva tarkus olgu ebamugavast küsimusest mööda hiilida ja oma asja edasi rääkida“ tegi noored reporterid päris kohmetuks, aga ei võtnud loodetavasti raadiotegemise pisikut päris ära. Niisugused suurte koolide ja suurte laste asjad nagu kooliraadio või -ajaleht ja õpilasomavalitsus kiduvad meie väikeses kooliperes, sest tegijate protsent on küll tubli, aga tegijate isikutel on tavalisest palju rohkem erinevaid asju, mida teha. *Õppimine peab õpilase ainuke tõsine töö olema, aga Haridus on see, mis pärast koolis õpitu unustamist järele jääb (A. Einstein)*. Pakume kõiki võimalusi, mis meie võimuses. Õpilase asi olgu võimalusi kasutada, kodu toetagu õpilast tema raskes töös.

Siinkohal sobiks pisut haavunud küsimus: miks osales võitluskunstide esimesel treeningupäeval ainult 5 koolilast 17st rüblükust? Laupäevane päev, treening nii kehale kui vaimule, lastevanemate koosoleku palve, et ükskõik mis maksab, peaasi kui vaid oleks (mees-)treener – mis viga? Ahhaa, järelikult arvuti ees konutav või küla peal kondav laps on ok! Minu meelest ei ole, sestap ma neid oma kunsti elustiiliks pidavaid mehi siia kolkasse lunisin ja oma taskust nad kinni maksin, omaenda vabal päeval liiatigi. Veel üks boikott ja ma enam ei tee, õpetaja ausõna! Loodan siiski jaanuari kahel laupäeval (või sobib pühapäev?) Teie oma ja meie koolilapsi palju suurema õhinaga head asja vastu võtmas näha! Harukordne võimalus!

Kõik soovijad on oodatud ka nüüd kohe jõulukuul meie meisterdamistubadesse, mis vastupidiselt traditsioonile toimuvad lausa kahel päeval, 13. detsembril kell 12.30 – 15.00 (viltimine, kingikotid, kaardid) ja 20. detsembril kell 8.30 – 12.00 (küünalde valamine, piparkoogid, linnutoit) ning jõulukontserdile 18. detsembril algusega kell 18.00, kuhu on lubanud tulla ka Jõuluvana. (Päkapikud sosistasid mulle, et seekord tuleb ta muidugi Jõulumaalt, kuid Jõesuu kaudu hoopis, aga psst! Saladus!!!). Koolilapsed sõidavad 17. detsembril Rakveresse „Keskaegsete jõulude“ programmist osa saama ja ehiavad traditsioonilise metsloomade jõulupuu enne kui tunnistused ja loosikingid käes ja pikk jõuluvaheaeg algab. Olete juba märganud, KUI PIKAD need jõulupühad sedakorda tänu kalendritegijatele on?! Ilusat jõuluaega kõigile ja tulge ikka vahel küla küünalt vaatama! Olgu Teiegi tuba sama soe kui lapsi pungil koolimaja ja elulusti, ootusärevust, mõttelendu ja säravaid silmi alati vastu vaatamas! Kogu meie olemus on meie mõtete tulemus... Mõtleme hästi, oleme head! Ilusat aasta kõige pimedamat aega!

õpetaja Tiina Ojasson-Võsa

Neeme Algkool 110

Üks suuremaid tegemisi kogu tänavuse koolipere jaoks on kooli juubelipidustused kevadel, 30. mail 2008. Ootame külarahvast ja vilistlasi väikesesse valgesse majakesse mere ääres metsa veeres! Neeme kivi juurde sai 25. oktoobril pidulikult pürg pandud, mis möödasõitjatele kindlasti küsimusi tekitas, nüüd siis vastus: 1897. aastal Mardi talu tagakambrisse tollased koolilapsed esimest korda koguti ja küll katkestustega, aga ikkagi meie oma kodukohas Neemes hariduse andmist alustati. Ei saa mainimata jätta, et Loo kool tähistas hiljuti oma 20. juubelit... Kõigest lähemalt kevadel, seni aga on teretulnud igasugune info, mälestused, nimed, juhtumised, eriti aga koduloolised ajalooallikad – fotod, esemed, killukesed möödunud ajast. Aitäh juba ette! Ootame! Väga!

Jõulud iseenda leidmiseks

Jõulude ajal tundub kõik kuidagi erilisem ja ilusam kui tavaliselt. Vaatamata sellele, et osade inimeste jaoks on tegemist paganliku pööripäevaga või siis kiriklike pühadega teiste jaoks, on see oodatud aeg kõigi jaoks.

Jaan Kaplinski on kirjutanud: "Jõulud on üle kristluse ja paganluse, jõulud on inimlikud, nendes peegeldub enam, kui on üheski religioonis, müüdis või rahvatraditsioonis. Jõulud on nagu niit, millele üksteise järel lükkuvad helmed – jumalad, usud, müüdid, ajastud. Jõulud on telg, mille ümber pöörleb aja ja maailmavaate ratas. Jõulude külgetõmme on väga tugev. Pole sugugi kindel, kumb on kumba rohkem mõjutanud – Kristuse-müüt jõulusid või jõulud Kristuse-müüti," . ("Kui ring saab täis", "Loomingu" jõulunumber aastast 1987.)

Paljudele on jõulud saanud eriliseks verstaapostiks aastast ning selleks ajaks püütakse oma tööde ja tege- mistega ühele poole saada. Tavaliselt on järgmiseks verstaapostiks Jaanipäev ning kui jõuluks ei saa tegu või asi tehtud, siis tead kindlalt öelda, et küll Jaanipäe- vaks valmis saab.

Mäletan, et kui koolis käisin, siis peeti jõule salaja, sest sellised pühad ei sobinud kokku nõukogude aja moraaliga. Minu vanaema - eestiaegne vanaproua - rääkis meile oma lapsepõlvest ning selle-aegsetest jõulukommetest. Seda tegi ta väga pühalikult ning see pühalik tunne, mis lapsepõlve jõuludega kaasnes, on säilinud siiani. Kõige rohkem jõulude ajal pani südame põksuma kuuse tuppa toomine ja selle ehtimine. Igal aastal võtsime siis üheskoos kõrgest esikukapist välja 2 suurt, veidi tolmunud pappkarpi, mille sees olid hoolikalt paberisse mähitud jõuluehted. Need ehted on mul siiani meeles - need olid kõik eri värvi ning erineva kujuga ja väga läikivad ja muinas- jutuliselt ilusad. Imetlesin iga ehet, enne, kui need veidi värisevate kätega kuusele asetasin - see oli nii ilus ja pühalik. Hiljem sõime jõulutoitu ning kuulasime ilusat muusikat - samuti ei jäänud kingid olemata. Kuna sel ajal polnud eriti midagi poest osta (ainult leti alt), siis valmistas iga väiksemgi kingitus tohtutult suurt rõõmu.

Kingitustega ei liialdatud kunagi ja see ei olnud ka vajalik, sest väärtustati rohkem seda sisemist tunnet ning nauditi koosolemist. Vahel käisime ka sõbrannaga kirikus ning imestasime, et kirik nii täis oli ning ka kõik linna pätid pühaliku näoga reas seisid. Kaasajal on kõik teisiti ja peabki olema, sest aeg läheb edasi ning inimesed ja kombed muutuvad. Lapsemeelsus minu sees aga tuletab igal jõulul meelde seda tunnet, mida kogesin lapsepõlves.

Praegu tundub, et inimesed, selles pidevas kiirustamise ja enesetöestamise tuhinas, on vahel iseennast kaotamas. Soovides endale rohkem raha, kuulsust ja ilusaid asju, ei pane me tihti tähele enda tõelisi tundeid, mõtteid ja soove. Kaotades iseenda, kaotame aga kõik, mis hingele tõeliselt tähtis ja vajalik. Jõuluaeg annab võimaluse veidi aega maha võtta ning poleks ju paha endasse vaadata ja küsida, et kas ma olen tõeliselt õnnelik? Mida ma tegelikult sooviksin ja tahaksin? Kes ma tegelikult olen? Milline ma olen enda ja teiste vastu? Võiksime endast üles otsida selle lapse, kes kusagil sügaval meis olemas on ning kes vastab meile sama ausalt ja siiralt. Iseenda eest ei pea me midagi varjama ning ei pea olema tähtsad. Igaüks elab oma elu nii nagu talle meeldib ning väärtustab neid asju, mis tema hingele lähedal. Me teeme ise oma elu enda jaoks ja teeme ta selliseks nagu soovime. Oma isikupära kujundab igaüks samuti ise - siiski saab isikupärane olla inimene, kel omad mõtted ning kes julgeb oma mõtteid vajadusel ka välja öelda - alati leidub ju keegi, kellele see ei meeldi ning see on kah normaalne. Austus iseenda vastu ning julgus olla iseendaks, annab meile võimaluse vabaneda liigsetest, koormavatest pingetest. See annab meile võimaluse tuua endas esile enam headust ja armastust ka teiste vastu.

Selles suhtes võiksid väikesed lapsed meile eeskujuks olla - nad on siirad, ausad ja rikkumata. Nad on täpselt sellised nagu on ja see on lahe. Kuna lapsesuu ei valeta, siis toon lõpetuseks välja mõned toredad laste ütlused.

*Ilusat eneseleidmist,
Triin Tomingas*

- Siis lendas Jeesus üles taevasse ja kohtas Jeesust ja istub nüüd iseenda paremal käel. Sellest on täiesti võimatu aru saada ja seda pole vaja tähele panna. (Stina 8 a.)

-Kristuse taevaminekupäeval tõmbas Jeesus Kuule (Pablo, 6 a.)

-Jeesus suri Suurel Reedel. Siis ärkas ta jälle kolme päeva pärast üles. Ta oli must ja mullane, aga jube heas tujus. (Rasmus 8 a.)

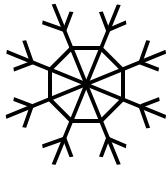
- Jeesus suri, kui ta tuleriidal põletati. Lucia proovis teda päästa, aga tal läksid juuksed põlema. Tänutäheks sai ta krooni ja väga ilusa valge kleidi. (Synne 7 a)

-Keegi viskas ta hauda kividega. Sellepärast tõusis ta üles ja hakkas juudiks. Sellest sai suur ülestõusmine. (Sofia 9 a.)

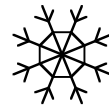
-Püha Vaim on tegelikult Jeesus, kes on ennast teiseks riietanud/maskeerinud (Runar 8 a.)

-Jeesusel ei olnud rahakotti, sest tal polnud taskuid. Ainult mähkmed kogu aeg. Ja siis läks päris halvasti. (Kevin 8 a.)

-Jeesus oli nii ilus, et teda ei tahetud maha matta, vaid naelutati ristile.

ÜRITUSED:

28.detsembril 2007 toimub

Neeme Rahvamajas aastalõpupidu!!!

Algus kell 19.00

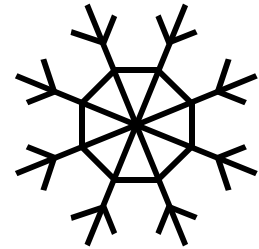
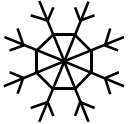
Jõelähtme Lavagrupilt teatrietendus "OHVRIT MÄNGIDES"

Kell 21.00 - Tantsutrupi GLAMOUR show

Tantsuks mängib orkester.

Avatud baar

Pilet 50.-

2008a. Neeme Rahvamajas

- 06.01 kell 15.00 Loo Kammerkoori kontsert
- 26.01 kell 20.00 Kohvik-Klubi
- 22.02 kell 14.00. Vabariigi aastapäeva pidulik kontsert-aktus
- 08.03 kell 20.00 Naistepäeva pidu
- 14.03 kell 14.00 Emakeelepäeva tähistamine luulekavaga
- 25.03 Paastumaarjapäeva tähistamine rituaalidega hommikul kell 6.00
- 19.04 kell 19.00 Esineb TALLINN BAROQUE, tantsuõhtu

Täpsem info: www.neemerahvamaja.ee või 60 83 740

Müüa!

Tiigerbokseri kutsikad Neemes.
Täpsem info 58 045 994 Triin

Suri

**Herta
Bredberg
(Laigar)**

11.07.1923-19.11.2007

Matmine
27.12.2007
Alingsasi kirikus,
Rootsis

Siia ootame ka Sinu kuulutusi ja reklaame!
Täpsem info: omapoolsaar@hotmail.ee

Maitsvad jõulud!

Novembrikuu õhtud on sageli porised ja pimedad ning sellisel puhul tuleb eriti igatsus valge jõuluaaja järele. Eks üks võimalus jõuluigatsust leevendada on ka vastavate roogade valmistamine. Täpselt nii tegime ka meie ühel seltsi koosolekul. Otsustasime järgi proovida mõned põnevad ja enamusele tundmatud retseptid. Ühiseks nimetajaks võiks neil olla – kohalik.

Soolase poole pealt katsetasime marineeritud heeringat, millele omapärase maitсенüansi andsid Kadakarannast korjatud kadakamarjad. See meeldis väga kõigile.

KADAKAHEERINGAS

- 8 heeringafileed
- 8 tl hakitud kadakamarju
- 2 suurt hakitud sibulat
- 2 hakitud kooreta sidrunit
- 4 cl džinni (võib ka rohkem)
- Marinaad: 0,5-1 spl äädikat
- 4-8 dl vett
- 8 sl suhkrut
- 16 purustatud kadakamarja

*Pildistas Terje Lindau-Kuum

Heeringafileed hoi 2 päeva esimeses segus. Siis sega marinaad ja kuumuta keemiseni, jahuta. Lõika fileed õhukesteks ribadeks ja pane esimese seguga kihiti, vala üle marinaadiga. Võimalusel lasse veel 2 päeva seista.

Magusalaualle otsustasime teha vana hea eestiaegse ploomipudingi, millel kastmeretseptis oli kirjas rõõsk koor. Asja täpsustamiseks tegime kaks varianti – kohvikoorega ja vahukoorega. Enamusele maitstes rohkem kohvikoorega variant, sest see polnud vänge, aga vahukoorega variant oli jälle paksem ja kreemjam. Üldiselt oli seegi roog väga meeldiv, meenenutades lasteaiaaegset puuviljasuppi, olles siiski võrratult peenem ja mõnusam.

JÕULUPLOOMID

- 1 pk kivideta musti ploome
- 2 dl vett
- 1sl suhkrut
- 1/2 kaneelikangi
- Kaste:
- 1 dl paksu hapukoort
- 1/4dl rõõska koort
- 1 tl vanillisuhkrut
- 0,5 sl suhkrut

Valmistamine:

Leota ploome kaneeli ja suhkruga vees umbes tund, keeda nõrgas kuumuses umbes 15 minutit ja jahuta koos vedelikuga. Võta kaneelikang välja, sega kaste ja serveeri koos ploomidega.

Lõpetuseks proovisime natuke teistmoodi glögi teha. Selle jaoks meil retsepti valmis polnudki, oli ainult fantaasia, paber ja pliiats. Nii et selle võib vist nimetada NNRS glögiks.

NNRS GLÖGI

- 0,7l kanget sõstramahla
- 20 nelki
- 6 vürtsi
- 1 apelsini koor ja mahl
- 1 kaneelikang
- peotäis pähkleid
- 1 õun
- 1,5 peotäit rosinaid
- 1 peotäis mandlilaaste
- ~0,7l vett
- ~100g suhkrut
- 10g vanillisuhkrut
- 200ml Vana Tallinna likööri

Valmistamine:

Viiluta koorega õun, koori apelsin ja pigista mahl välja, sega need koos pähklite ja vürtsidega mahla sisse ning jäta umbes tunniks tõmbama. Siis lisa maitse järgi vett, rosinad, mandlilaastud ja suhkrud, kuumuta keemiseni ja keeda, kuni õunad on pehmed. Võta tulelt ja sega sisse Vana Tallinn. Serveeri kuumalt. Võid täiendada retsepti ka muude vürtsidega, nagu näiteks kardemon ja ingver.

Mõnusaid maitseelamusi ja kaunist jõuluaega kõigile!

Kadri Prants ja Triin Paomees

Wiigo Siisikese lood

Järjejutt

Tulen siis, kui lumi maas!

Juba jõudiski kätte Jõulukuu. Siisike oli elanud küllaltki rahulikku elu pärast viimast seenelkäimist. Eks magu andis veel ennast tunda. Silmad nägid vahepeal ka reaalselt elu, mis ei tundunudki nii mõttetu, kui pidevas alkovines uneledes.

Siisike ärkas ühel tavalisel detsembrikuu hommikul, lohistas oma pikkade küüntega miniatuursed jalakesed aknani ja vaatas imekaunist loodust. Lumi oli maas ja mingi eriline tunne, nagu kassidel märtsikuus, valdas Siisikese südant. Ta vaatas ja vaatas aknast, kuni jalad hakkasid külmetama. Selle aasta puudetegu oli pika pummelungiga vahele jäänud. Hingaur lookles aknaklaasile ja moodustas seal imelisi rasvatunud mustreid. Seal oli näpujälgi, tahkunud kärbse väljahaiteid, ketsupit ja majoneesi ja veel märkas Siisike, et tema tüdruksober oli sinna kirjutanud sellised armsad read: TULEN SIIS, KUI LUMI MAAS! Täna ongi lumi maas! Äkitselt helises mobiil! "Halo kallis musuke" jõudis ta numbrit vaatamata öelda, kui sealt tuli vihaselt vastu "Ma sulle teen musukest, Marek olen!". "Kuule selline värk, meil on asutuse pidu, ehitajad ja puha oma naiste ja lastega. Pole enam kedagi võtta, tule tee meile üks Jõuluvana. No viis sotti garanteerin! Kuidas tundub?!" Algul oli Siisike pettunud, et see ei olnud tema armas Liliana, aga kuna puud tahtsid tellimist ja jõulud tulekul, pidi kuidagi ju pappi teenima. "O.K! aga raha kätte ja ette!"

Oli laupäeva pärastlõuna ja Siisikesel Jõuluvana tegemise päev! Kuidagi kurb tuju valdas hinge ja südant, ning oli tunne, et teeks väikese stabilivopski enne minekut.

Tükk aega veeretas ta näppude vahel viiesajast ja mõtles, no üks pilsner nüüd küll paha poleks. Poole tunni pärast läheb buss! Siisike sebis endale habeme ette ja muu vajaliku selga ning otsustas enne bussi minekut poest läbi astuda! Poe juures oli teisigi kamraade, kuid need ei tundnud Siisikest kostüümis ära! "Ohhoo", õhkasid teised, „nüüd joo me Jõuluvana kulu!". Kui ta oma suu avas, oli siililegi selge, et see meie oma Siisike! Ta istus poepingile teiste sellide juurde bussi ootama ja õlut lurpima! Tagumik hakkas kuidagi naks ja naks pingi külge kinni! Siis tuli tal meelde, et alukad jäid jalga panemata aga ega koju ju jõua! Tinistanud kaheliitrisse sisse, hakkas tunduma, et oleks ühte veel vaja. Mõeldud, tehtud! Ühel hetkel oli poe juures nii noori, kui vanu, kõik said Siisikese viisajast osa. Sumin ja melu olid ühtäkki nii suured, et kui buss peatusest liikuma hakkas, lehvitas Siisike bussist karjivatele lastele järele ja lõi tantsu kohalike vines prutadega.

Pime väljas, püüdis Siisike end püsti ajada, et koju minna, kuid kukkus ja sinna ta jäigi. Kuidagi tuimestavalt külm oli mantli all. Kaugelt kostis mobiilihelin. Ta jõudis vaid vajutada nuppu ja kuulata kuidas maruvihane Marek teda lootusetuks perverdiks sõimas ja siis kõik kustus.

Hommikul ärkas ta siiski oma köögi põrandal, Jõuluvana riided palja ihu peal. Päike paistis jälle sama erksalt, kui möödunud hommikul ja aknalt luges Siisike tuttavaid ridu: TULEN SIIS, KUI LUMI MAAS! ja siis tundis ta pea kohal sügavalt hingeldavat Lilianat, kes ei saanud sõna suust, aga keda Siisike nii väga ootas ja armastas!

/ Sirje Põllu /

Lapsesuu ei valeta ...

Poolsaar on saar, mis veel päris valmis pole.

Armastuse puhul saadakse alguses ühe noolega pihta, aga mis pärast seda tuleb, ei tohiks enam haiget teha.

Kui vanaemal hammas valutab, paneb ta hambad lihtsalt klaasi.

Mida varem inimesed olid, seda ahvilikumad nad välja nägid.

Tore, et vanaisa ja vanaema koos hauas on, nii saavad nad vähemalt juttu ajada.

Minu ema on väga ilus. On kohe näha, et ta kunagi noor oli.

Ma pean pidevalt oma tuba koristama, hoolimata sellest, et ma sündisin lapsena ja mitte orjana.

Emadega ei tohi norida, sest nad on kasulikud.

Kui meil isa ei oleks, peaksime kõik toiduülejäägid ära viskama.

Vanaemad enam piima ei anna. Vanaema on pere kõige kallim osa, tal on vanakraami väärtus.

Vanaema on nii paks, sest ta on headust täis.

Magamise ajal on hea aken lahti hoida, sest hingamine on tervisele kasulik.

Minul pole kõhasiirupit vaja, ma saan ka ilma selleta kõhida.

Ihasalu ja Neeme küla ajaleht

Oma Poolsaar

lasteleht **OPS**

Väljaandja:

Neeme Naiste Rannavalve Selts MTÜ

Kontakt:

omapoolsaar@hotmail.ee

Trükkimine:

Sõnasepp OÜ

Oma Poolsaare peatoimetaja:

Terje Lindau-Kuum

mob. 56 676 698

Lastelehe OPS peatoimetaja:

Tiina Klamas

mob. 56 912 569